

Lyssnar

LYSSNAR

Han hör sin röst, långt efter att den i själva verket har tystnat. Ett eko av utnötta uttryck som envist hänger sig kvar inuti hans huvud. Vart hade känslan av kraft tagit vägen? När hade han slutat se självkritiken som en möjlighet till förändring?

– Anders, en kopp kaffe hinns väl med? Intressant föreläsning du höll.

– Tack ska du ha. Visst, en fika skulle sitta fint!

Det varma kaffet sköljer genom kroppen. Hettan får skjortans knappar att strama mot huden. Brevet hade kommit i förrgår. Inkilat i högen av reklamblad, som legat innanför dörren när han kommit hem efter arbetsdagens slut.

Minnet av henne, som hade väckts. Hennes sätt att lägga sitt huvud mot hans axel, som för att reda sig en boplatz där. Den mjuka huden i nacken där hårfästet tog vid. Hennes tillit, när han hade vågat tro på den.

”Anders. Det var många år sedan vi sågs. Du har funnits i mina tankar.

Min undran över hur allt blev för dig. Jag är på tillfälligt besök i våra hemtrakter.

Vill du träffa mig? Catrin.”

Den självklarhet, med vilken han en gång tyckte sig ha vävt in hennes drömmar i sina.

Varsamt gett deras gemensamma liv näring. Var det inte så hon hade sagt?

Annat han mindes var mindre fördelaktigt. Hennes överdrivna behov av att vilja dra deras diskussioner till sin yttersta gräns. Hennes motsägelsefullhet. På väg till eller från något – han hade sällan vetat vilket.

I det ögonblick hon bestämt sig för att låta brevet falla ner genom postluckan förnam hon hur hennes fötter långsamt sträcktes ut, som för att ta sats och släppa taget om asfalten. Tyngden i benen som tvingat henne att stå stilla.

I det svagt upplysta skyltfönstret tog bilden av hennes ansikte form och lusten att åter få uppleva hur värmen av honom nått henne, när hans hand varsamt fångat in en slinga av hennes hår och lagt den tillrätta.

Några dagar senare hade han ringt henne. Två goda vänner som samtalade och en knappt märkbar förändring i tonfallet, som avslöjade hans osäkerhet bakom orden. Hon undrade om hans förhoppningar om vad ett möte skulle kunna leda till, var större än hennes. Den sårbarhet hon tyckte sig ana hos honom, skrämde henne.

Hon hade ohjälpligt velat bli innesluten i honom. Bara gå förbi vad åren däremellan gjort med dem båda.

Hon vet att det inte kommer att ske. Hon vet det lika instinktivt som hon en gång förstod, att deras drömmar om en framtid tillsammans aldrig skulle bli verklighet. Det hade börjat skymma ute när hon lade i från sig telefonluren. Hon lutade sig bakåt i fåtöljen, slöt ögonen och andades långsamt ut.

Livet skulle gå vidare, här och nu.

Han svalde, hörde hur hon än en gång tvekade. Äldre, mognare? Han visste inte.

Hon hade vågat öppna upp minnet av dem, snudda vid deras längtan och rädsla.

Möjligen hade hon till och med velat återvända, till det som en gång tillhört dem. För ett ögonblick ville han nästan tro att det varit så. Han kände sig märkbart rörd. Han kände sig starkare än på länge, när orden passerat och han reste sig upp.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren dagsafari.se med Poeter.se id #111934 innehar upphovsrätten